

راهبرد راست گرایانه کئیر استارمر (Keir Starmer)، رهبر حزب کارگر

تصفیه در حزب کارگر انگلستان

نویسنده: OWEN HATHERLEY

نویسنده کتاب: «کلاشهر سرخ: سوسیالیسم و دولت لندن»، نشر ریپتر، لندن، ۲۰۲۰.

برگردان: شهباز نخعی

جرمی کوربین، رهبر پیشین حزب کارگر انگلستان، اخیراً آغاز برنامه خود برای صلح و عدالت را اعلام کرده که روش او برای نبرد علیه نابرابری و سلطه طلبی ها است. بی تردید این اقدام به نفع چرخش به راستی خواهد بود که آقای کئیر استارمر (Keir Starmer)، جانشین او درپیش گرفته که برای ایجاد آشتی در حزبی دستخوش تفرقه انتخاب شده است، که درعین حال می کوشد جلوی آزادی بیان جناح چپ را بگیرد.

ماهنامه سیاسی، اجتماعی، فرهنگی: ژانویه ۲۰۲۱

ادوین کولینز، از گروه موسیقی «اورنج جویس»، در ترانه آغاز آلبوم مطلوب آقای کئیر استارمر، رهبر حزب کارگر انگلستان، می خواند: «شما مرا خیلی ساده لوح پنداشته اید، نمی توانید عشق خود را برای همیشه پنهان کنید. این درست است که من چیزی را می بینم که میل دارم ببینم». سال ۲۰۲۰، که در آن آقای استارمر موفق شد نه تنها در رأس حزب کارگر قرار گیرد، بلکه حتی دست به تصفیه ای درون حزبی زد که برخی از حامیان خودش را نیز دربر گرفت و نشان داد که ساده لوحی قلبی چه محاسنی می تواند داشته باشد.

پیشنهاد های آقای استارمر در طول کارزار نامزدی برای رهبری حزب، بیش از آن زیبا بود که بتواند واقعی باشد: او همه درخواست ها برای التیام زخم جمعی حزب را می پذیرفت. درخواست همه کسانی که از آقای جرمی کوربین حمایت نموده یا تلاطم های به وجود آمده در دوران رهبری او را تحمل کرده بودند. شکست مختصر در انتخابات عمومی ژوئن ۲۰۱۷ و شکست تحقیرآمیز دسامبر ۲۰۱۹، دستمایه کارزار محافظه کاران در مطبوعات از سوی کسانی قرار گرفت که حزب کارگر را ترک کرده بودند. آقای استارمر، برای اعضاء و هوادارانی که این تجربه را آزموده بودند، منشوری مرکب از «۱۰ وعده» ارایه کرد که نکات اساسی سوسیالیسم کوربین را دربر داشت: از ملی کردن مجدد راه آهن و خدماتی که پیشتر دولتی بود، تا یک «معامله جدید سبز» و هزینه آموزش در دانشگاه ها، کنترل اجاره ها و برنامه ای بلندپروازانه برای ساخت مسکن اجتماعی... همه این وعده ها را شخصیتی می داد که نرم و معتدل تر بود. به جای یک ضد امپریالیست باورمند، چهره برجسته ای از طبقه بالای جامعه و بنیانگذار یک دفتر حقوقی متخصص در دفاع از حقوق انسانی آمده بود که پیشتر توسط ملکه به سمت دادستان کل گمارده شده بود. به نظر می آمد که این ترکیب لاهوتی بتواند حزب را متحد نموده و دستگاه آن را برای برنده شدن در انتخابات آینده آماده کند.

ماهنامه سیاسی، اجتماعی، فرهنگی: ژانویه ۲۰۲۱

آقای استارمر مشکل چندانی برای فاصله گرفتن از دو رقیب خود، خانم ربکا لانگ بیلی، نماینده چپ ترین جناح حزب، و خانم لیزا ناندی، (بیش از پیش) نماینده جناح راست آن نداشت. در انتخابات داخلی آوریل ۲۰۲۰، او تقریباً نیمی از آرای اعضای که در انتخابات پیشین سال های ۲۰۱۵ و ۲۰۱۶ به آقای کوربین رأی داده بودند را جذب کرد. وزین ترین هواداران کوربین، مانند خانم لورا پارکر، بنیگذار «مومنتوم»، جریان نزدیک به کوربین، از این جمله بودند. اما، ۹ ماه بعد، این ترکیب مقبول خرد شده و از بین رفته بود.

بحران به صورتی بی سابقه سرباز کرد. آقای استارمر که با اتهامات یهودستیزی علیه سلف خود روبرو شده بود، تا جایی پیش رفت که انجام وظایف نمایندگی مجلس را برای آقای کوربین ممنوع کرد؛ آقای دیوید اوانز، دبیرکل حزب، مانع هر نوع گفتگو درباره این موضوع در هسته های محلی حزب شد و برنامه ای که به رهبری کنونی امکان دستیابی به قدرت را داده بود، از بین رفت. «۱۰ وعده» ای که قرار بود شروعی تازه برای حزب کارگر باشد، از تارنمای حزب در اینترنت برداشته شد.

سختگیری با موقعیت های محلی متغیر

از آغاز، تقریباً تردیدی نبود که راهبرد آقای استارمر حاوی عناصری از فرصت طلبی و دسیسه چینی است. در جریان یک گردهمایی حزبی در لیورپول، چپ ترین شهر کشور، او به عنوان نمونه اعلام کرد که در طول کارزار انتخاباتی، با روزنامه «سان» که یک نشریه بازاری ارتجاعی متعلق به راپرت مرداک، غول رسانه ای است مصاحبه نخواهد کرد. تصمیمی که با استقبال گرم قاعده حزب روبرو شد که این نشریه را به خاطر

ماهنامه سیاسی، اجتماعی، فرهنگی: ژانویه ۲۰۲۱

پوشش تحریف آمیز ماجرای غم انگیز «هیلزبورو» تحریم کرده بود. اما او به محض این که انتخاب شد با این نشریه مصاحبه کرد.

آقای استارمر در نخستین ویدیوی کارزار انتخاباتی که کمی پس از شکست شدید انتخاباتی سال ۲۰۱۹ پخش شد، به عنوان یک قهرمان مبارزات سال های دهه های ۱۹۸۰ و ۱۹۹۰ معرفی شد. دورانی که بیشترین بخش از چپ سالخورده کنونی حزب، تازه سیاست پیشگی را آغاز کرده بود. بسیج هایی که او در آنها مشارکت داشت، مانند اعتصاب ضد مرداک چاپخانه داران واپینگ (۱۹۸۶)، یا حمایت از دو تن از فعالان حمایت حیوانات که در سال های دهه ۱۹۹۰ مورد حمله مک دانلدز قرار گرفته بودند، تصاویرشان در بایگانی هایی گرد و خاک گرفته حفظ شده بود. اما، از سال ۲۰۰۳، آقای استارمر جامه وکیل مدافع امور اصیل را از تن به در کرد و شغل ارزشمند مدیر تعقیب های جزایی انگلستان را پوشید. در این سمت - او که فرزند طبقه کارگر - پدرش کارگر مکانیک و مادر او پرستار بود- با موضع گیری هایی غالباً سخت و به ندرت پیشرو، مورد پسند نظم مسلط قرار گرفت. به شکلی، نخستین ماه های او در رأس حزب کارگر با شتابی بیشتر، بازتولید روند تغییر یا تطبیق پس از گمارده شدن به سمت دادستان، تحت سرپرستی گوردون براون نخست وزیر حزب کارگر بود.

او برای نخستین بار در سال ۲۰۱۵، در حوزه ای در لندن که از پیش پیروزی تضمین شده بود، به سمت نماینده مجلس انتخاب شد و سپس یک سال بعد در دولت سایه حزب کارگر به سمت وزیر برگزیت گمارده شد. حزب کارگری که بسیاری از اعضای آن خواهان ماندن انگلستان در اتحادیه اروپا بودند، درحالی که برعکس، شمار زیادی از رأی دهندگان، چنان که نتیجه انتخابات ۲۰۱۹ نشان داد، تمایل به خروج از آن داشتند. درواقع، بخشی از موضع گیری او درمورد این موضوع و این که حزب کارگر در این

ماهنامه سیاسی، اجتماعی، فرهنگی: ژانویه ۲۰۲۱

انتخابات خواهان برگزاری یک همه پرسی دوم شد، خواستی نابجا و ناشیانه بود که هیچ اشتیاقی در رأی دهندگان برنیانگیخت و این موضع را آقای استارمر به محض آن که در رأس حزب کارگر قرار گرفت اتخاذ کرد. او می دانست که برچسب «هواداری از اروپا» از نظر سیاسی تا چه حد می تواند برایش گران تمام شود و با همان قاطعیتی این کار را انجام داد که در سال ۲۰۰۸ زمانی که می بایست مردم را متقاعد می کرد که «دادستانی انسان گرا» نخواهد بود. اتهامی بدنام کننده در کشوری که نشریات بازاری حتی مفهوم حقوق انسانی را غیرقابل قبول می دانند.

در کارزار درون حزبی آقای استارمر، جنجال ضد یهودی بودن – که مطبوعات مخالف به آقای کوربین نسبت می دادند- نقشی اندک داشت. در برابر پرسش ها و اتهاماتی که عمدتاً از سوی «جنبش کارگر یهودی» مطرح می شد، رقبایش خانم ها لانگ بیلی و ناندی، در برابر شگفت زدگی عمومی، خود را صهیونیست معرفی کردند، اما آقای استارمر از این کار خودداری کرد. درعین حال، او زمانی که انتخاب شد، اولین اظهارات عمومی خود را – در یک پیام ویدیویی که به نحوی غریب در برابر یک کمد لباس و با چهره ای سرخ و وحشت زده نشان داده می شد- تنها درباره دو موضوع صحبت کرد: کووید-۱۹ و لکه متهم شدن به ضد یهودی بودن. اینها موضوع هایی است که تاکنون نیز اساس برنامه او را تشکیل می دهد. درمورد کووید-۱۹، او همان سیاست پیشین حزب را پیگیری می کند که عبارت از عدم انتقاد از دولت به خاطر مدیریت فاجعه بار شیوع ویروس است. گاه به گاه، او زبان باز می کند و سخنانی نهیب زننده و مدیرآبانه برای «هشدار دادن» به مقامات می گوید.

در شرایطی که مخالفت با سیاست آقای بوریس جانسون خریدار چندانی ندارد، حملات علیه چپ بیش از پیش نمایان می شود و خانم لانگ بیلی نخستین هدف این حملات بوده است. در ژوئن ۲۰۲۰، او از سمت

ماهنامه سیاسی، اجتماعی، فرهنگی: ژانویه ۲۰۲۱

خود به عنوان وزیر آموزش در دولت سایه حزب کارگر استعفا داد زیرا توییتی درمورد مصاحبه ماکسین بیک هنرپیشه را به اشتراک گذارده بود که در آن روش پلیس آمریکا در گذاشتن «زانو روی گردن» را تخصص دستگاه های امنیتی اسرائیل عنوان شده بود، اتهامی قابل پذیرش اما اثبات نشده، که تنها نیم سطر را در مصاحبه ای به خود اختصاص داده بود که بخش عمده آن به حمایت از کارگران می پرداخت.

آقای استارمر با انتقاد از «نظریه توطئه» بلافاصله تصمیم گرفت که رقیب پیشین خود را مجازات کند، درحالی که او در منظر عمومی حرف خود را پس گرفته بود. همه چپ کارگری به شدت در معرض بدگمانی قرار گرفت. فزون براین، رهبر حزب کارگر قول داد هر کسی که متهم به ضدیت با یهودی ها شود، اعم از این که اتهامش مبنایی داشته یا نداشته باشد، را از کار برکنار کند. این درحالی بود که، این مقررات درمورد متحدان دیگرش مانند خانم راشل ریوز، که نسبت به نماینده پیشین هوادار نازی مجلس، نانسی آستور ابراز علاقه کرده بود، یا آقای استیو رید، که در ژوئیه ۲۰۲۰ در توییت یک بازرگان یهودی را «عروسک گردان» خیمه شب بازی دولت محافظه کار توصیف کرده بود اجرا نشد. پس از استعفای خانم لانگ بیلی، خبرهایی در داخل حزب درز کرد که درگیری اش با آقای استارمر با انگیزه اختلافات سیاسی بوده است.

پس از آن کار بالا گرفت و در ماه اکتبر منجر به تعلیق آقای کوربین درپی انتشار یک گزارش «کمسیون برابری و حقوق انسانی» (EHRC) درمورد وجود ضدیت با یهودی ها در حزب شد. این گزارش درپی گزارش داخلی دیگری بود که در مطبوعات افشاء شد که به موجب آن مدیریت تحت رهبری کوربین خواستار این شده بود که با محتوای گزارش «کمسیون برابری و حقوق انسانی» (EHRC) با نظر مساعد برخورد شود. سند اخیر حاوی مطالبی برگرفته از پیام رسان ها و مبادلاتی بر روی واتس اپ بود که نشان

ماهنامه سیاسی، اجتماعی، فرهنگی: ژانویه ۲۰۲۱

می داد بسیاری از مسئولان حزب کارگر، که به خاطر آشتی ناپذیری با ضد یهودی گری شناخته شده بودند، به هیچ شکایتی در این مورد ترتیب اثر نداده بودند. گزارش EHRC از این عناصر حمایت کرد و رهبری حزب را در ۳ مورد زیر سؤال برد: انفعال در برابر اظهارات ضد یهودی کن لیوینگستون، شهردار لندن و یک مشاور تاریک اندیش لانکاشایر، مداخلات آنها برای جلوگیری از اعمال روند داخلی (در یک مورد تفسیری که در صفحه فیسبوک آقای کوربین در مورد کاریکاتور ضد یهودی منتشر شده بود و دیگری با هدف کنار نهادن آقای لیوینگستون) و عدم توانایی آقای کوربین در آموزش صحیح اعضای حزب در مورد مدیریت مربوط به مسایل ضد یهودی. این موارد با اعتراض های کمی در حزب – از جمله جناح چپ آن – روبرو شد. EHRC به رغم سختگیری نسبت به رهبری حزب، از همراهی با مطبوعات، که از بهره برداری از این بحران برای کنار زدن آقای کوربین خیلی خوشحال بودند و می خواستند او را «تهدیدی موجودیتی» برای یهودیان وانمود کنند، خودداری کرد. سایمون هفر، عضو محافظه کار تحریریه تا آن جا پیش رفت که کوربین را به «بازگشایی آشویتس» متهم کرد. (LBC، ژوئیه ۲۰۱۹).

آقای کوربین به خوبی پذیرای گزارش EHRC شد و درعین حال بدون شگفت زدگی ولی با ناشیگری اعلام کرد که در مورد این مسئله توسط رسانه ها و «مخالفانش در داخل و خارج حزب» خیلی «زیاده روی» شده است. سخنی که آقای استارمر به دشواری می توانست به آن اعتراض کند زیرا در این صورت می باید می پذیرفت که در دولت سایه ای که توسط یک ضد یهود اداره می شده نقش و سمت داشته ولی درعین حال موضوع را برای تعلیق آقای کوربین از عضویت در حزب کارگر بهانه قرار داد.

انگیزه های این تعلیق همچنان مبهم است. آیا او آقای کوربین را به خاطر کم بها دادن به واقعیت ضد یهودی بودن تعلیق کرد یا چنان که آقای اوانز به صورت مبهم ابراز کرده دلیل این کار «بی اعتبار ساختن حزب» بوده است؟ در یک نشست اعضای «کمیته اجرایی ملی» (NEC) که نمایندگان همه گرایش های

ماهنامه سیاسی، اجتماعی، فرهنگی: ژانویه ۲۰۲۱

حزب در آن شرکت داشتند، به اتفاق آراء تصمیم گرفته شد که کارت عضویت آقای کوربین به او بازگردانده شود، اما آقای استارمر همچنان از این که او به کرسی نمایندگی اش بازگردد جلوگیری می کند. درحالی که دهها گروه وابسته به حزب کارگر - به ویژه سندیکاها و جنبش های جوانان - از رهبر پیشین حزب حمایت کرده اند؛ آقای اوانز قصد خود را درمورد تعلیق کوربین ابراز داشته و تصریح کرده که درباره این مسئله بحث عمومی انجام نخواهد شد. این امر موجب شده که بخشی از اعضای «کمیته اجرایی ملی» (NEC) دست به اعتصاب بزنند.

این دهلیزی دوزخی است. تنها در مدت چند ماه بسیاری از سندیکاها قصد جدا شدن از حزب را دارند و این در حالی است که پیوستن به آن در دوران آقای آنتونی بلر چندین سال زمان برده بود. چنان که در پذیرش عمومی ذکر شده در گزارش EHRC قید شده که مسئله بر سر دانستن این که مشکلی درمورد ضد یهودی بودن در حزب کارگر وجود دارد نیست، بلکه در برداشتی است که درمورد توصیف انتقاد از ضد یهودی بودن در تصفیه جاری در حزب وجود دارد که بکار بستن توصیه های این گزارش را پیچیده و دشوار می کند.

امروز وضعیت برای ایجاد اتحاد در حزب چگونه است؟ گزارش داخلی درباره فاجعه انتخاباتی ۲۰۱۹، با عنوان «حزب کارگر باهم» (Labour together) پیشنهادهای متعددی مطرح می کند. با آن که گزارش براین توافق دارد که درخواست مبهم همه پرسى دوم درمورد برگزیت، با فاصله زیاد، عامل شکست بوده، نویسندگان گزارش توصیه می کنند که چاره کار در «حرفه ای گری» و «وطن دوستی» است تا جناح راست را آرام کند و نیز از مبارزات اجتماعی و ابراز جسارت در برنامه ریزی بیشتر حمایت شود تا جوانان سوسیالیست عضو «مومنتوم» دچار رفتار تبعیض آمیز و ناعادلانه نشوند. این درحالی است که به نظر می

ماهنامه سیاسی، اجتماعی، فرهنگی: ژانویه ۲۰۲۱

رسد رهبری حزب این توصیه های ظاهرا معتدل را بد تعبیر و تفسیر کرده و در مسایل مربوط به نظم و امنیت همچنان به حزب مدافع سلطنت گرایش دارد درحالی که در عرصه های اجتماعی و اقتصادی همچنان در مواضع میانه رو، که توسط آنه لیز دادز وزیر دارایی در دولت سایه ابراز می شود، درجا می زند. با توجه به سیاست بودجه ای دولت جانسون، که مبتنی بر افزایش هزینه های دولتی و حداقل دستمزد است، تمایز بین حزب های حامی سلطنت و حزب کارگر، بیش از پیش محو و کمرنگ می شود.

این خودداری از درپیش گرفتن خطی پیشرو، از زمان سر کار آمدن آقای استارمر موجب ظهور جریان مخالف شده است. رییس جدید حزب کارگر ابتدا خود را با اظهارنظرهای تحقیر کننده درمورد جنبش آمریکایی «زندگی سیاهان مهم است» برجسته کرد و سپس آن را به یک «امر حاشیه ای» تقلیل داد و به مخالفت با انتقاد از خشونت های پلیس در آمریکا پرداخت: «به عنوان مدیر تعقیب جزایی، من مدت ۵ سال با نیروهای پلیس در سراسر انگلستان کار کرده و به این ترتیب هزاران تن را به محضر عدالت کشانده ام. بنابراین هرکسی می تواند دریابد که من خیلی خیلی زیاد از نیروهای پلیس حمایت می کنم و گواه این امر کارهایی است که در این مورد کرده ام» (۱). تنش ها زمانی تشدید شد که گروهی از سوسیالیست های عضو دولت سایه آقای استارمر به خاطر رأی دادن علیه دو لایحه قانونی دولت جانسون وادار به استعفا شدند. دو لایحه ای که هدف آنها تضمین عدم مجازات نظامیان و مأموران اطلاعاتی ای بود که در عملیات خود مرتکب جرایمی شده بودند. موضع رسمی حزب کارگرن دادن رأی مخالف بود. موضعی تعجب برانگیز برای حزبی که توسط یک وکیل پیشین حقوق انسانی اداره می شود.

در عرصه اقتصادی، حزب کارگر می تواند اعلام کند که اقدامات کمرنگ اجتماعی توافق شده توسط ریشی سوناک، وزیر دارائی، نتیجه فشارهای مهربانانه اعمال شده توسط خانم دادز است. اما اگر این بیشترین

ماهنامه سیاسی، اجتماعی، فرهنگی: ژانویه ۲۰۲۱

چیزی است که حزب می تواند در عوض تحقیر عمومی دائمی به حامیان آقای کوربین عرضه کند، ممکن است که نتواند کافی باشد.

تا بحال، آقای استارمر به ایفای نقش امدادی انتقاد خیلی ملایم از دولت بسنده کرده است. در داخل حزب، عملکرد او موجب ایجاد مانع در فعالیت های هواداران در تبلیغ خانه به خانه شده، مخلص ترین اعضا را آزرده ساخته و سندیکاها را از حزب دور کرده زیرا این عملکرد به ویژه از سوی رهبری است که غیرقابل تعریف و توصیف است. مدافع حقوق انسانی ای که از رأی دادن علیه جنایات جنگی خودداری می کند، هوادار اروپایی که طرفدار پرشور برگزیت شده و نامزد اتحاد در حزبی که خود دست به تصفیه می زند : نظرسنجی ها نشان می دهد این اقدامات نتایج اندکی دربر داشته و فقط مورد تشویق مطبوعات قرار گرفته است. آیا ساده لوحی واقعی آقای استارمر در این باور نیست که این پشتیبانی مطبوعات می تواند او را به قدرت برساند ؟

۱-نقل قول از

Elliot Chappell, « [Starmer says he regrets calling Black Lives Matter movement a “moment”](#) », LabourList, 2 juillet 2020.